

Poéticus, a költő

Poéticus, a hős költő,
Kora kétszáz emberöltő.
Bejárta ő a világot;
Leírt mindent, amit látott.

Egyiptomban sok piramist,
Görög királyt, tucattal is,
Császárt Róma szép trónszékén,
Gót vonulást Róma végén.

Látott pompás franciákat,
Furcsa angol mániákat,
Török szultánt, német császárt,
És magyar hazában is járt.

Látott véres háborúkat,
Egységeket, uniókat,
Lát még most is furcsaságot,
Máig járja a világot.

Poéticus Egyiptomban

Négyezer évvel ezelőtt,
Mikor sok piramis felnőtt,
Költő sétált a homokban,
Poéticus Egyiptomban.

Nem szerette azt a helyet,
Pergamenje nem lehetett,
Mert ha tudása kiderül,
Hamar túlvilágra kerül.

Ott hát nem írt egy betűt sem,
Nem rajzolt egy vonalat sem,
Fejben jegyzett ő fel mindent,
S tisztelt néhány tucat istent.

Szerette a Nílus vizét,
Kevésbé a homok ízét,
De szkarabeuszt nem evett,
Elment, mikor egy tevét vett.

Vissza soha nem is nézett,
Honvágyat sehogy sem érzett.
Fáraók földjét elhagyta,
Művészetét visszakapta.

Poéticus Babilonban

Egyiptomot hátrahagyva
Érkezett meg Babilonba,
Tigris és az Eufrátesz
Folyásának partjaira,

S Poéticus örvendezett,
Hogy ily' gazdag földre bukkant,
Nem sejtve, hogy népek árja
Közeleg, s nő majd sok sírhant.

Bábel tornyának romjait
Ásatással nem vizsgálta,
Inkább Hammurápi művét,
Jogászkodását csodálta.

De hamar jött az ellenség,
Menekülni volt ildomos;
Poéticus Spárta felé
Fordította szemeit most.

Poéticus Spártában

Mikor Hellász csillaga szállt,
Poéticus Spártában járt.
Nem tartották őt polgárnak,
Nem is állt be katonának.

Hogy nem helyi, azt nem bánta,
A gyermekek sorsát szánta;
S bár a halált elítélte,
Spárta népét vígan nézte.

Látta, mint születnek hősök,
Kikre büszkék mind az ősök.
Látott tucattal nagy csatát,
Leonidász dicső hadát.

Ott volt a szorosnál aznap,
Mikor a perzsák lecsaptak;
Majd mikor Athén hajói
Spárta ellen hajóztak ki.

Mikor Hellász csillaga szállt,
Poéticus Spártában járt;
De Hellász bukása nem várt,
Így Poéticus odébbállt.

Poéticus Athénban

Spártának hátat fordítva
Ment Poéticus Athénba,
Fel, Akropolisz hegyére,
Istenek barátkörébe.

Más volt ez a hely, mint Spárta,
Itt az útját békén járta,
Demokratikus törvény állt,
S rokonlelkeket is talált.

Gondolkodók itt alkottak,
Ligetekben barangoltak,
Néztek a messzi tengerre,
S nyájjal mindig az emberre.

Jöttek nemes államférfik,
Kiket elárulni tévhit,
S míg a város gyarapodott,
Poéticus maradhatott.

Hajh, de jöttek bukott csaták
Tizedelve Athén hadát,
S Poéticus bölcsen lépett,
Még a vég előtt lelépett.